

seelsen bliver indrømmet, det er klarlagt, hvad der er sket, men pengene – eller hvad det nu er – er væk. Det er bevist, at det er den pågældende, der har taget dem, men så siger kommunen: Det er ikke vores problem, for der står i Christian V's Danske Lov, 3-19-2, at vi ikke er erstatningspligtige. Det er der altså ikke mange, der kan forstå, hvis den samme kommune er erstatningspligtig for en lampe, som den samme hjemmehjælper eller omsorgsperson smider på gulvet, eller for en uldtrøje, der kommer i det forkerte vaskeprogram i vaskemaskinen.

Det er egentlig det princip, vi gerne vil have til at gælde, for vi synes, det er en rimelig måde at behandle de svageste samfundsborgere på. Kommunen skal sige: Jamen vi tager førsteansvaret, og så er det altså os som kommune, der går ud og søger erstatning, hvis der ellers er noget at søge erstatning om, og ellers har vi det gensidige kommunale forsikringsselskab til at holde os skadesløse, for dér kan man nemlig selv vælge sine regler. Jeg ser frem til, at vi også på dette område får en tredjebehandling, hvor der er et flertal, for vi kan ikke blive ved med at leve med de situationer.

Jeg blev spurgt om, hvor stort omfanget af problemet er. De af os, der læser flere aviser om dagen, ved jo i hvert fald, at der er mange, mange eksempler hvert år, men i og for sig synes jeg ikke, det er så interessant, om der er 100 eller 50 eller 1.000 tilfælde. Det handler om princippet.

Vi ville også opnå, at de ældre bliver langt mere positive og langt mindre mistroiske over for det personale af skiftende art, som kommer i deres hjem, hvis de ved, at hvis de værdier, de har, skulle blive bortfjernet på ulovlig vis, er kommunen ansvarlig. De ville føle meget mere tryghed i eget hjem, og det er jo en kendsgerning, at man ikke bare kan sige til de mennesker: Gå ud og tegn en forsikring selv! De almindelige private forsikringsselskaber vil jo ikke tegne forsikringer, fordi der kommer mange fremmede i hjemmet, og der er mange, der har nøgle, osv. osv., så det går ikke. Her synes vi i Fremskridtspartiet, at så må det være samfundet – i dette tilfælde kommunen, kommunens personale – som må gribe ind. I hvert fald synes vi, der skal findes frem til nogle regler, der er lidt mere hensigtsmæssige, så man ikke skal tilbage til 1683 for at finde en lovregel, der gælder, og som oven i købet har et indhold, som man næsten ikke er i stand til at forstå, når det bliver læst op.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 79: Forslag til lov om ændring af lov om orlov. (Genoprettelse af ydelsen til børnepasningsorlov).

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 28/4 98).

Sammen med denne sag foretoges:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 80: Forslag til lov om ændring af lov om orlov. (Børnepasningsorlov).

Af Ole Sohn (SF) m.fl.
(Fremsat 28/4 98).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

SF og Kristeligt Folkeparti har den 28. april 1998 fremsat to lovforslag, der bortset fra bemærkningerne til forslagene er identiske. Begge partier mener, at vi skal vende tilbage til de tidligere 80 pct. af dagpengemaximum for personer på børnepasningsorlov.

Regeringen mener ikke, det er nogen god idé, men at der er god grund til at overveje en smiddiggørelse af børnepasningsorloven. Det indgår i regeringens overvejelser, som det også vil fremgå af den redegørelse om børnefamiliernes situation, der snart vil blive afgivet til Folketinget. Det ville dog være forkert blot at hæve orlovsydelsen uden overhovedet at overveje den samlede virkning på børnefamiliernes vilkår, på den aktuelle arbejdsmarkedssituation og på samfundøkonomien.